

Пенчо Славейков
Змейново любе

Плахи звездици в небе потъмнях;
рано без време петлите пропаха...
В село се късни прибират жътварки.
Хубава Яна припират другарки:

„Яно, каква е таз твоя промяна?
Весела беше за час и засмяна –
що е че ходиш тъй грижна, неволна?
Нещо потайно не би да си болна?“

– Болна съм, дружки, зла болест ме бие,
лазят ме тръпки, свеста ми се вие,
вихър се кани, а прязнощ е тъмна...
Кой знай до утре ще ли да осъмна!

Ясния месец зад облак потъгна;
въхър налетя, дървета прегъгна...
Яна низ пътя се бърти, превива;
като веда е – ни мъртва, ни жива.

Около нея в почуди жътварки;
хубава Яна припират другарки:
„Яно, що ходиш, що кършиш ръцете?
Де ти е памет? Що е на сърце ти?“

– Свива се сърце и памет се губи...
Дружки, неверници, змейно ме любя.
Пустя остали вси билки чемерни.
Ох, не напусто са облаци черни! –

Лавнаха псета далеко по двори,
тъмното небо се надве разтвори –
и стреловита светкавица блясна;
от невиделица трясък се трясна.

С трясък рой налетяха стихии:
змееве, змеици с златни кочии –
цялата рода на змея Огняна,
сбрана на сватба по хубава Яна.

Свиха, извиха – на вис полетяха.

Миг само плахи жътварки съзряха,
хубава Яна с незнайно си любе
как се зад облаци тъмни загуби.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова и Виктор Гугушев

Публикация

П. П. Славейков, Събрани съчинения в осем тома, том 1. Български писател, С. 1958.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6625>]